

[Vagn Bro.]

værende Retstilstand er ganske overordentlig forkastelig. Stillingen i Dag paa et Dommerkontor er denne, at en Mand i det ene Øjeblik kan møde og indbetale til Dommerfuldmægtigen privat, medens han i det næste Øjeblik møder med offentlige Gebyrer. Denne Sammenblanding skaber en Usikkerhed i Retsudøvelsen paa et saadant Embedskontor, som i det lange Løb virker uheldigt.

Det er blevet sagt, at vi ikke har haft saa forfærdelig mange meget alvorlige uheldige Forhold. Heldigvis. Men jeg vil føje til, at der er mangfoldige Omraader, hvor det har virket uheldigt, uden at jeg paa noget Punkt vil sigte enkelte Personer, det er i Virkeligheden Systemet, jeg vil vende mig imod. Det samme Forhold gjorde sig gældende, før Retsplejeloven traadte i Kraft i 1919, det var ikke Dommerne, man saa stærkt vendte sig imod, men det var selve Systemet.

Fremtidig bliver der ikke Tale om, at en privat Klient henvender sig til Dommerfuldmægtigen, hvorfor han skal betale ham privat et Beløb, men Dommerfuldmægtigen skal — og det er efter min Mening godt og heldigt — være enhver behjælpelig med en Række Dokumentaffattelser, dels Afgørelse af almindelige juridiske Spørgsmaal, hvori der ikke er mange Tvivls punkter, og dels en Række andre Spørgsmaal. Her maa vi se Tiden an, hvorledes Domspraksis stiller sig, og hvorledes det hele former sig.

Hvad § 4, sidste Gruppe, angaar, skal jeg ikke kunne sige, om den Affattelse, den har nu, vil blive staaende i Fremtiden, men jeg synes heller ikke, det er det afgørende. Der er truffet saadanne Kauteler, at jeg i alt Fald ikke nærer Tvivl om, at der ikke vil kunne ske alvorlige Fejltagelser, og skal det saa vise sig efter nogle Aars Forløb, at en anden Formulering er nødvendig, kan vi jo optage Forhandling derom. Det, der derimod for mig er det afgørende, er, at det gamle sunde og gode Krav, der i Virkeligheden er et Supplement til Retsplejeloven, sker Fyldest: at vi ikke faar Sammenblandingen af de private Forhold og de offentlige ophævet.

Jeg vil derfor tillade mig at anbefale, at vi nu skrider til Handling her i Rigsdagen og fører dette Lovforslag igennem. De allerfleste Punkter i § 4 er af den Beskaffenhed, at der aldrig kan komme til at foreligge uheldige Forhold. Det er jo navnlig den formelle Affattelse af Skøder, der bliver Tale om, vist i meget mindre Omfang Pantebreve, og viser det sig, at der

opstaar Forhold, som bør ændres, har Rigsdagen det jo i sin Magt at foretage Ændringer, naar den har set Resultaterne. Men med Henblik paa selve Princippet mener jeg, at Lovforslagets Gennemførelse er haardt tiltrængt; jeg anbefaler derfor, at Rigsdagen nu gør denne Sag færdig, og det gør vi lettest ved at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa i høj Grad prise den Energi og Udholdenhed, som faar ærede Medlemmer til at holde store Foredrag om en Sag, som er i den Grad gennem-, jeg kan sige udebatteret som det Spørgsmaal, vi har til Drøftelse i Dag. Jeg vil imidlertid tillade mig at svare ret kort.

Til det ærede Medlem Hr. Vejen maa jeg sige, at det efter min Mening er ganske klart, hvad der menes med „den rent formelle Affattelse af Skøder, Pantebreve og andre retslige Dokumenter“. Dermed menes en Affattelse, som fastslaar Aftaler, der er truffet af Parterne, saaledes at de ikke, naar de kommer op paa Dommerkontoret, skal forhandle om, hvordan de vil have Sagen ordnet, men de kommer, *efter at de har ført deres Forhandlinger*, til Dommerkontoret og siger: vi er enige om den og den Forretning, jeg køber det Hus eller den Ejendom, og vil De være saa venlig at udstede Skøde og Panteobligation, idet jeg skal overtage saa og saa stort et Kreditforeningslaan, og derefter lader Sælgeren saa og saa meget blive staaende paa 2den Prioritet, og jeg udbetaler saa og saa meget. Aftalerne skal være truffet, og det skal blot være den rent formelle Fastlæggelse i Ord, der sker paa Dommerkontoret. Nogen nærmere Udvikling af dette tror jeg ikke er fornøden. Oven i Købet er Forholdet det, at Pantebreve skrives paa Blanketter, hvad der gør det saa langt lettere at udfærdige disse.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel vil jeg sige, at det er en Fejltagelse af det ærede Medlem, at det skulde være Sagførerne, som alene har drevet paa at faa Dommerfuldmægtigenes private Praktiseren ophævet. Det er det ingenlunde. Det er ogsaa den store almindelige Befolkning, der har fundet, at der var meget uheldige Følger forbundet med denne. Man maa egentlig undre sig over, at det ikke er gaaet værre, end det er, men der sker dog meget slemme Ting. Det er hændt, ogsaa i de senere Aar, at Folk har tabt alt, hvad de ejede, ved en Dommerfuldmægtigs bedrageriske Forhold overfor dem, der søgte